

Исуфъ. Казаха ми, че майсторътъ обичалъ
цвѣтята много и тъй имъ се радвалъ,
като дете на шаренъ съ злато пошъ
по рамазанъ. За туй...

Мустафа. ...Тъй чухъ и азъ!
А туй ли е жамията, която
ще се гради за споменъ на Султана?

Исуфъ. ...Тъй, сжщата!

Али. (Гледайки модела)
...Съсъ право — всички бй.

Мустафа. Кефъ ми е, че...

Али. ...Я стига сме... че май
наближава да свършатъ тѣ обѣда.

Исуфъ. (Загриженъ)
Не трѣбва ли... Тъй нѣщо, за което
забравилъ съмъ. Кажете отъ сърдце,
другарски ми вий дайте съветъ.

Мустафа. Че всичко май поставилъ си на мѣсто.
Не мжжъ, а сѣкашъ мома за згледа
нареждала.

Али. Да ходимъ, че Исуфъ
е уморенъ... Когато тѣ отъ обѣдъ
надойдатъ тукъ, ще има тичане.
Нали, Исуфъ? — Добре е да отдѣхнешъ...

Исуфъ. Азъ уморенъ?

Мустафа. Нали? ...Ами, ти... тамъ
си билъ кога решавали — я разкажи?...
Че какъ тъй бе? — Ний вѣрвахме, че гърка
ще победи. Зеръ въ Гърция палати
градилъ билъ той! По цѣлъ свѣтъ, скиталъ, хе!
И нѣкакъвъ мостъ въ Ангѡра строилъ!

Исуфъ. Абе и той... Това що бѣ направилъ
бѣ хубаво. Но майсторъ Лалйѡ, казватъ —
по-майсторъ билъ. И всички, безъ Ефесъ,
на майстора признаха първенство.

(Увлеченъ).